

никакъ, съ историята на революционнитѣ движения у другитѣ народи, а трети — въ това число и авторътъ на „Априлската история“ — другимо нѣкому. Поради отсъствие на непосредствени доказателства, всички разсждаваха и спорѣха върху формата, безъ да вникваха въ условията, които неизбежно доведоха нашиятъ поетъ до мисълта да си послужи съ една стара революционна практика. Едни, напримѣръ г. Заимовъ, бъркатъ двѣ нѣща: идеята за завладяването на „Радецки“ съ въпросътъ за въоръжаването на Ботйовата чета. „Планътъ да се изнасили единъ отъ параходитѣ принадлежи“ и т. н. заключава Заимовъ (Мсб. I. стр. 199.). Другъ единъ авторъ прѣписва тая „идея“ нѣкому си Христо Бръчкову, името на когото ние за пръвъ пътъ слушаме¹⁾. Трети, Иваница Данчевъ, единъ отъ участницитѣ въ движението на четатата до послѣдния день на живота ѣ, прѣписва славата на своята глава.²⁾ Четвърти, пети, шести, имена ихъ нѣтъ конца — все сжщето.

Г-нъ Д. Страшимировъ прави бѣлѣжка подъ единъ неясенъ исторически документъ въ не двусмислената форма, че „плана за завземането на австрийски (к. н. р.) параходъ за да се прѣкара бунтовна чета на български брѣгъ не е билъ първоначално на Ботйовъ или Обрѣтеновъ“ и пр.³⁾ Документътъ, подъ който стои тая бѣлѣжка е безъ дата, и гласи: „Мили мои!... Азъ бихъ ви писалъ много, но защото нище можите търпе, нещъ да ви пиша нищо което е само мое нити можате вы яви намереніе-то си зашто-то ся водятъ по начала истински за какъвто ма познавате Свобода

¹⁾ Вж Т. Н. Сжбевъ. Послѣднитѣ дни на възстаніята, София 1885. стр. 42.

²⁾ А. Д. Бояджиевъ, Иваница Данчевъ, животъ и поборническата му дѣятелность. Варна 1901. — Това е една книга отъ едина до другия край пълна съ лъжи.

³⁾ Документи, I. стр. 269.